

Sv. Bolfank v Slov. goricah. Zares vsaj skromen spominek zasluži pok. Barbara Mohorič, kmetica iz Trnovske vasi, tudi v našem "stu". V prerani grob je legla nad vse dobra skrbna gospodinja, res vzor krščanske matere ter vneto pospeševalnica vsega lepega in dobrega. Da v ugledno Mohoričevo hišo prihajajo samo dobri gosti, namreč krščanski listi in knjige, je nemala zasluga pok. Barbare. Nad vse pa jo je dičila umetnost res prave in krščanske vzgoje svojih otrok, s katerimi jo je Bog z njenim dobrim, tudi vzor krščanskim možem obilo oblagodaril. Med 13 otroki jih živi še zdaj 9. Veliko pravega junaštva je pokazala v svoji dolgi in mučni bolezni, katero je res z angelško potrpežljivostjo prenašala. V svoji bolezni, parkrat prevedena s sv. zakramenti, je tudi na dan smrti v nedeljo dne 21. oktobra želela bit' pri sv. maši vsaj v duhu; saj se je v ta namen še sama pokrižala, ko je k začetku službe božje pozvonilo. Res blagor mu, ki v Gospodu umre! Izredno lep pogreb je dokazal, da je bila rajnica vesplošno priljubljena v vsej bolfanski župniji. — V ponedeljek dne 22. oktobra pa je bila pokopana Marija Kramberger, prevzlikarica s Trnovskega vrha. Na jima da ljubi Jezus večni mir in pokoj!

Pram. Dne 27. septembra umrla materi Mariji Koren je sledila dne 24. oktobra Julijana Medved, Jergejeva gospodinja, še le v 36. letu življenja. Na srcu bolana je iskala rešitve v bolnišnici v Mariboru, pa je tam umrla in zapušča potrtega moža s štirimi nedoraslimi otroci. V Gradišču je dne 25. t. m. umrl Simon Repnik v 88. letu. Kdo ne bi rad imel dobrega starčka, ki je vsako zimo na topli peči sedeč molil rožni venec, prebiral mašne in druge bukvice, vmes pa tudi kaj povedal iz davnih dni. Letos pa je začel vidno pešati, odložil je pipo tobaka in šel v večnost k svojemu patronu. Poleg teh še žaluje družina Štern-Encij v Morju za šestletnim Stankotom in Anton Mom na Planici za polletnim sinčkom. Dobri Bog jih vse tolaži, rajnim pa daj večni mir in pokoj!

Ptujska gora. Številni romarski shodi na Ptujski gori so bili v kljub težkim časom in trdovratni krizi precej povoljno obiskani. Pač dokaz, kako radi se zatekajo k ptujekogorski Materi božji, kjer vedo, da bodo gotovo dobili dušno ali telesno tolažbo. Nad vse krasen

je bil tabor otrok, katerega se je udeležilo nad 2000 malčkov iz cele dravskopoljske dekanije. Z mnogimi otroci so prihiteli tudi starši na našo Ptujsko goro. Ves tabor otrok se je udeležil pobožnosti v cerkvi in med sv. mašo je ubrano prepeval otroški zbor. Za nastope izven cerkve jim je požrtvovalni organist Janko Mohorko pripravil lepo okrašen oder, raz katerega so deklamirali otroci in v svojih govorih povdarjali neomajno vero v Odrašenika sveta in zaupanje do Matere božje. Ker smo bili vse poletje v tako lepem razpoloženju, nas je še bolj pretresla vest, da je smrt potrkala na vrata našega g. šolskega upravitelja Simona Kerblerja in mu vzela edince Brankota, učenca I. razreda. Ko je to žalostno vest naznanil zvon iz ozkih lin ptujekogorskega zvonika, so zaplakali stari in mladi. Otroci, ljubitelji pokojnega Brankota, so venomer nosili cvetje, s katerim so posuli mrtvaški oder svojega sošolca. Če se je že vsa fara jokala nad lepim in dobrim otrokom, koliko bolj sta šele žalovala dobri oče in blaga mamica. Kako smo ljubili našega Brankota, je najboljši pokazal pogreb, katerega se je udeležilo vse učiteljstvo, šolski otroci, orožništvo, financarji, trgovci in gostilničarji ter člani raznih društev. Pogreb je vodil domači gospod župnik Fr. Zagoršek ob asistenci 4 duhovnikov. Pred šolo je zapel v slovo priljubljenemu Brankotu župnijski pevski zbor pod vodstvom organista g. J. Mohorka. Žalostinka »Vse kar živi na tem svetu« je še bolj pretresla naša srca. Polagoma se je pomikal sprevod med donečim petjem psalma »Usmili se me Bog« proti cerkvi. Po sv. maši je zopet zapel mešani zbor »Ne jokajte. Pri odprtem grobu se je domači župnik v toplih in jedratih besedah poslovil od pokojnega. V imenu šolarjev je Pavla Jazbec, učenca IV. razreda, stopila pred grob in se od njega poslovila z lepimi besedami, ki so prešle v trikratni vzklik: »Z Bogom, Brankote!« Nato je zapela šolska mladina pod vodstvom učiteljice Pavle Topolovec. Končno se je še enkrat oglasil cerkveni pevski zbor s pretresljivo žalostinko »Duša, kam te pot pelja?« Užalosteni staršem naše sožalje!

Križevci pri Ljutomeru. Naša učiteljica gđ. Gabriela Hercog je prestavljena od šole v Križevcih v Buče. Ko so zvedeli otroci, da jih

zapusti priljubljena učiteljica, so pri jokali iz šole. Kako srečne so bile one učenke, ki jim je bila učiteljica od I. do V. razreda! Bridko jo bodo pogrešala dekleta, katerim je bila izven šole učiteljica ročnih del in gospodinjstva. V srcih križevskih faranov živi ime blagopokojnega očeta g. nadučitelja Antona Hercoga, ki je umrl skoraj v šolskih klopih kot žrtev svojega idealnega poklica, v katerega se je zbral vživeti, v katerem je deloval za resnico in pravico. Sama njegova učenka gđ. Hercog je delovala po vzgledu svojega blagopokojnega očeta skozi 17 let. Ko je poučevala našo deco, si je pridobila vsa naša srca. Najlepša zahvala za vse, kar je gđ. učiteljica storila dobrega pri nas! Na skorajšnje svidenje!

Sv. Urban pri Ptuj. V nedeljo dne 14. oktobra smo položili k večnemu počitku g. Toplak Petra, zidarja in posestnika iz Grajenšaka. Dočakal je starost 62 let. Bolehal je več časa, večkrat spreviden s sv. zakramenti v miru Gospodovem zaspal. Zapušča žalujočo ženo ter osem otrok, v krščanskem duhu vzgojenih in deloma že preskrbljenih. Bil je zvest bralec krščanskih knjig in »Slovenskega gospodarja«, na katerega je bil naročen več kot 40 let. Njegovo priljubljenost pri ljudeh je pokazala smrt in pogreb. Na mrtvaškem odru je bil posut s cvetjem. Pogrebne sprejeme se je udeležila velika množica ljudi. Ob odprtem grobu se je poslovil od rajnega z lepimi besedami gospod župnik Ivan Razbornik. Rajni naj počiva v miru! Žalujoci družini naše najiskrenejše sožalje!

Frankolovo. Umrla je nad vse ljubljena mati Frančiška Polensak po kratki in mučni bolezni, okrepcana s sv. zakramenti. Žalujoci rodbini naše sožalje!

Sv. Frančišek v Gornji Savinjski dolini. O društvu jeruzalemskega osla nekaj besed! Na šmihelsko nedeljo se je vršila služba božja pri podružni cerkvi sv. Mihaela v Radmirju. V tem času je imelo društvo jeruzalemskega osla svojo sejo kar zunaj cerkve med svetim opravilom. Bilo je nekaj fantov pa tudi mož. Ali bi ne bilo boljše, da bi taki ljudje bili doma in ne dajali slabih vzgledov drugim ljudem? Vrh tega ne bi poškodovali obleke in obuvala, posebno tisti, ki pridejo bolj daleč s hribov. Pravijo, da se pri drugovercih,

ni imel na sebi drugega kakor papir. On trdi, da je papir veliko bolj zdrav nego sukno in obleče vsak dan novo papirnato srajco.

Čuden način pokopavanja mrtvih

je vladal nekoč pri Tunguzih visoko na severu Azije. Mrtvega so položili v njegovih najlepših oblačilih v zaboj in tega so obesili med dve bolj skupaj stoječi drevesi. Samo lovske predmete rajnega so zakopali v zemljo pod omenjeni zaboj.

Lepa navada pri starih Rimljanih.

Če je bil kak imenitnik v starem Rimu povabljen v goste, je nesel pred njim suženj servieto. Te serviete ni

Poslane strelice so jo zgrešile, dosegla je vodo in odplavala.

Med opisano morijo je zajela zemljo noč. Tu in tam še smukne iz gozda, ki ni več gozd nego pogorišče, kaka žival v smrt. Toda kmalu poneha vse — — —

Preko sto komadov najizdatnejše divjačine in nešteto manjših komadov je vrgel ta lov. Za naše pojme je pogon po opisanem načinu nekaj strašnega. Indijanci bi brez njega ne mogli živeti. Nekaj mesecev trajajoča deževna doba spremeni celo pokrajino v močvirje. Kakor že omenjeno, je ta čas za Indijanca čas brezdelja in bogznaj, kako bi ga pretolkel, če ne bi prirejal na jesen takih lovov.

Indijanski lov je bil nam opomin, da bode treba vzeti pot pod noge ter urno naprej, sicer bo začelo liti iz neba, predno smo na cilju.

Opustili smo misel, da bi se mudili dalje časa med Indijanci in prisostovali njihovim lovskim praznikom. Podali smo se naprej v koraku, pusteč reko Rio Kuluene ob desni. Noči, v katerih smo razpostavljali straže, so potekle mirno. Konji in mule so imele dovolj paše. Koruzni zдроб smo lahko hranili za pozneje. Brez posebnih doživljajev smo se približali po dnevih reki Rio Ksingu, koje struga je bila na mestih

tako globoka, da je sešla voda konjem preko hrbta. Priljago smo morali raztovoriti in na naših plečih prenesti na drugo obrežje.

Rio Ksingu je bila po napovedi največja reka, katero bi naj srečali na poti proti zlatim zakladom.

Zopet so minuli dnevi. Solnce je vzšlo ter zatoniло, dan je zamenjal noč in še vedno nismo bili pri prvem vodopadu, katerih je videl belohozec na poti v zlato poljano štiri in je pustil usno poročilo o njih Indijancem.

Lepega dne smo le čuli bobnenje ter šumenje padajočih vodnih mas. Reka Rio Ksingu se je upala precej globoko v enem skoku preko skalovja. Bili smo na kraju, kjer pošilja velika reka svoje vode prvič v globine.

Polni upanja smo romali naprej. Na večer istega dne nam je udarjalo pod šotor na uho hromenje drugega vodopada, katerega smo dosegli drugi dan in po preteku nekaj ur še tretjega.

Čisto sigurno smo bili na prvi poti. Minuli so dnevi. Po dnevu zopet samo solnce in v noči nemi mesec.

Konečno nas je vzdramil iz enoličnosti votel odmev četrtega ter zadnjega vodopada. Cilj našega potovanja ni mogel biti več daleč.

Približali smo se gričem, odkoder smo lah-